

РЕШЕНИЕ

№ 26691

гр. София, 02.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Анастасия Хитова

Ася Тодорова

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **3988** по описа за **2026** година докладвано от съдия Анастасия Хитова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Л. С. Р., подадена чрез адв. М., срещу Решение от 20.02.2026 г., постановено по АНД № 18418/2025 г. на Софийския районен съд (СРС). В касационната жалба са изложени доводи за нарушение на материалния закон, допуснато съществено нарушение на процесуалните правила и за явна несправедливост на наложеното наказание- касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК) във вр. с чл. 63в ЗАНН. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществуващото на спора, с което да бъде отменен издаденият електронен фиш. Претендират се разноски за две съдебни инстанции.

В съдебно заседание касаторът се представлява от адв. М., който поддържа жалбата и искането за разноски.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, в съдебно заседание не се представлява.

В писмени бележки, подадени на 02.06.2026 г. от юрк. П., изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София град, XII касационен състав намира, че жалбата е подадена в срока

по чл. 211 АПК от надлежна страна с правен интерес от оспорването, поради което е допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

С обжалваното решение е потвърден електронен фиш /ЕФ/ Серия К № 9003762, издаден от СДВР, с който на основание чл.189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 4, вр. ал. 1, т. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП на Л. С. Р. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 200 лева.

За да постанови този резултат, от фактическа страна СРС е установил следното:

На 03.04.2024 г. в 09:54 ч. в [населено място] на [улица]до № 326, с посока на движение от [улица]към [улица], с мобилна система за видеоконтрол А. CORDON-M2 № М. е заснет лек автомобил „Ф. Г.“ с рег. [рег.номер на МПС] , с регистриран ползвател Л. С. Р., движещ се със скорост след приспаднат толеранс от 92 км/ч, при ограничение на скоростта от 50 км/ч за населено място. Посоченото е квалифицирано като нарушение на чл.21, ал. 1 ЗДвП, извършено в условията на повторност в едногодишния срок от влизане в сила на ЕФ серия К № 8444162 на 23.12.2023 г., поради което е издаден процесният ЕФ.

Районният съд е обусловил изводи, че в административно-наказателното производство не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, правилно е ангажирана административно-наказателната отговорност на Л. С. Р. за извършеното нарушение чл. 21, ал. 1 ЗДвП при условията на повторност.

Решението на СРС е правилно.

Касационната инстанция възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка. Противно на твърдяното в касационната жалба, районният съд подробно е обсъдил представените с административнонаказателната преписка доказателства и обстойно е анализирал приложимите материалноправни норми и е постановил решение в съответствие с материалния закон.

Касаторът не оспорва, че на посочените в ЕФ дата, място и час процесният лек автомобил „Ф. Г.“ с рег. [рег.номер на МПС] се е движил с превишаване на скоростта от 42 км/ч в населено място. Оспорва ангажирането на административно-наказателната му отговорност при условията на повторност.

Съгласно § 6, т. 33 ДР ЗДвП „повторно“ е нарушението, извършено в едногодишен срок, а в случаите по чл. 174, ал. 2 – в двегодишен срок, от влизането в сила на наказателното постановление, с което на нарушителя е наложено наказание за същото по вид нарушение, включително и когато първото наказание му е било наложено като нов водач. Във връзка с пространните твърдения в касационната жалба следва да се акцентира, че легалната дефиниция за повторност изисква в едногодишния период да са извършени същите по вид нарушения, но не и тези нарушения да са санкционирани с еднакви по вид и размер наказания.

В случая на Л. С. Р. с ЕФ Серия К № 8444162, влязъл в сила на 23.12.2023 г., на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 2, т. 3 ЗДвП е наложено наказание „глоба“ в размер на 100 лева за нарушение на чл. 21, ал. 2 вр. ал. чл. 21, ал. 1 ЗДвП. От съдържанието на оспорения в настоящото производство ЕФ и ЕФ Серия К № 8444162 е видно, че и в двата случая касаторът се е движил с превишена скорост, при неспазване на установените с чл. 21, ал. 1 ЗДвП ограничения, т. е и в двата случая се касае за същото по вид нарушение. Ирелевантно за наличието на повторност е дали превишаването на допустимата скорост е извършено в населено или извън населено място, дали ограничението на скоростта, което е нарушено, е било въведено с пътен знак или е следвало от разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ЗДвП, както и с колко точно км/ч над допустимата скорост се е движил водачът при отделните нарушения, извършени в рамките на едногодишния срок по § 6, т. 33 ДР ЗДвП.

Неоснователни са възраженията в жалбата, че въззивният съд е направил извод за повторност при извършване на нарушението при липса на доказателства. СРС се е позовал на данните в приложените към административната преписка ЕФ серия К № 8444162, Справка от Автоматизираната информационна система – Административно наказателна дейност (АИС - АНД) и Справка за нарушител/ водач, приобщени като писмени доказателства по делото, по предвидения ред в чл. 283 от НПК. От АИС-АНД и Справка за нарушител/ водач за Л. Р. се установява, че ЕФ серия К № 8444162 му е връчен на 08.12.2023 г., влязъл е в сила на 23.12.2023 г. и е платен. По същия начин е връчен и процесния ЕФ № 9003762– с отбелязване в АИС- АНД и Справка за нарушител/ водач, но за който касаторът няма възражения, че не е получил. Настоящата съдебна инстанция споделя извода на СРС, че нарушението, за което касаторът е наказан с процесния фиш, е при повторност, тъй като е извършено на 03.04.2024 г.- в едногодишен срок от влизане в сила на ЕФ серия К № 8444162 на 23.12.2023 г.

По делото са безспорно установени обективните признаци на нарушението, поради което на основание чл. 182, ал. 4 вр. ал. 5, т. 1 ЗДвП законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора. За нарушение като процесното е налице абсолютно определена санкция, в която предвиденото наказание е точно фиксирано по вид и размер. Поради това не е налице нарушение на материалноправните разпоредби. Правилно въззивният съд е потвърдил ЕФ.

По тези правни съображения, касационната инстанция приема, че процесното решение е правилно и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде оставено в сила. При този изход на делото и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 70 евро, определено на основание чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразено с фактическата и правна сложност на спора.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София град, XII касационен състав:

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 20.02.2026 г., постановено по АНД № 18418/2025 г. на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА Л. С. Р. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 70 евро разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.